ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ **ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ**

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου της καὶ τὸ κόψιμο τῶν ματιῶν της τὴν ἔκαναν ἀντιθέτως πιὸ ὄμορφη, συμπαθῆ, ἐλκυστικώτερη...

Ὁ νοῦς της πέταξε σὲ Κεῖνον.

Θὰ τὴν ἀγαποῦσε, θὰ τὴ λαχταροῦσε ὅπως πρίν, ἂν τὴν ἔβλεπε ἔτσι ;

Ἔβγαλε τὸ φόρεμά της, τ' ἄφησε νὰ πέση ὥς τὴ μέση καὶ κυττάχτηκε πάλι στὸν καθρέφτη.

Ἦταν ὄνειρο παρθενικῆς ὡμορφιᾶς !

Κι' ὅμως ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της ἀλλαγμένο, τόσο ἀλλαγμένο !... Κύτταξε ἔπειτα τὸ μποικάλι μὲ τὴν κολώνια.

— Αὐτὸ θὰ τὰ κανονίση ὅλα, σκέφτηκε γελῶντας πικρά, λυπημένα.

Τὰ μάτια της ἐνάπεσαν στὸν καθρέφτη. Εἶδε ἐκεῖ μέσα τὴν ὠμορφιά της νὰ φεγγοβολάη. Ἡ ἐπιδερμίδα της εἶχε τὴν ἀνταύγεια τοῦ φίλντισι καὶ τοῦ σιντεφιοῦ. Οἱ ὦμοι της καὶ τὰ χέρια της εἶχαν τὴν στρογγυλάδα τοῦ ἀγάλματος ἀρχαίας θεᾶς. Τὸ στῆθος της ἔμοιαζε μ' ἕνα ζευγάρι περιστέρια, δυὸ λευκὰ πιτσούνια, τόσο λευκά, ποὺ τὴν θάμπωναν καὶ τὴν ἴδια μὲ τὴ χιονάτη, τὴν ἄσπιλη λευκότητά τους. Ναί, ἦσαν δυὸ μικρὰ περιστέρια, μὲ τριανταφυλλένια ράμφη, ποὺ ποτὲ δὲν τἄδε μάτι· ἀνθρώπου, ποὺ ποτὲ δὲν τἀγγιξε χέρι, ποὺ ποτὲ δὲν δέχτηκαν τὸ χάδι καὶ τὰ φιλιὰ τῆς ἀγάπης.

Ὅλη αὐτὴ τὴν παρθενικὴ ὠμορφιά, ὅλο αὐτὸ τὸ θεῖο, τὸ ὑπέροχο κάλλος, ποὺ τὸ φύλαγε γιὰ τὸν ἀγατημένο της, θὰ μαραινόταν, θὰ σάπιζε μέσα στὴ γῆ, ἐξ αἰτίας τῆς βαρβαρότητος τοῦ πατέρα της !

Τῆς ἦρθε νὰ φωνάξη, νὰ διαμαρτυρηθῆ, νὰ κραυγάση δυνατά.... Μὰ τί τὸ ὄφελος ; Ποιὸς θὰ τὴν ἄκουγε ; Μήπως δὲ σκεπτόταν σὰν τὸν πατέρα της ὅλη ἡ κοινωνία ;...

Κύτταξε πάλι τὸ μποικάλι μὲ τὴν κολώνια. Τὸ ξεβούλωσε καὶ πλησίασε στὸ κρεββάτι.

Ἔμεινε ἐκεῖ πλαγιασμένη ἀρκετὴ ὥρα. Χίλιες σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό της καὶ τὴ ζάλιζαν, τῆς ἔφεραν ἴλιγγο.

Ἄξαφνα πέταξε τὸ μποικάλι μὲ τὴν κολώνια μακρυά. Ὄχι, δὲν θὰ αὐτοκτονοῦσε. Αὐτὸ ἦταν μιὰ κουταμάρα. Θὰ πολεμοῦσε καὶ θὰ νικοῦσε. Θ' ἀντέτασσε τὸ πεῖσμα της στὸ πεῖσμα τοῦ πατέρα της...

Ἐνῶ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἄκουσε στὸ διάδρομο τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της. Μὲ κάποιον μλοῦσε βαρειά, ἀπότομα. Ὕστερ' ἄκουσε τὰ βήματά του ν' ἀπομακρύνονται. Κατέβαινε τὴ σκάλα.

Ἡ Ρόζα ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Τὸν εἶδε νὰ βγαίνη στὴν αὐλὴ καὶ νὰ φεύγη...

Φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως πάει στὸ ὑπόγειο καὶ ἀντιληφθῆ τί συνέβη, μὰ φαινότανε βιαστικός. Ποῦ πήγαινε ἄραγε ;

Ἡ Ρόζα ντύθηκε γρήγορα καὶ χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα. Ἔτρεξε ἡ μητέρα της καὶ τῆς ἄνοιξε.

— Δὲν κοιμήθηκες, παιδί μου ; τὴ ρώτησε. Ἔλα νὰ πλαγιάσης στὸ δωμάτιό σου. Εἶσαι τόσο ἐξαντλημένη !... Τὰ χέρια σου καῖνε. Δὲν σοῦχει πέσει καθόλου ὁ πυρετός.

— Ναί, θὰ πλαγιάσω καὶ θὰ κοιμηθῶ λίγη ὥρα, ἀποκρίθηκε ἡ Ρόζα...

Μπῆκε στὸ δωμάτιό της καὶ προσποιήθηκε πὼς γδύνεται. Μὰ μόλις ἔφυγε ἡ μητέρα της κούμπωσε γρήγορα-γρήγορα τὰ παπούτσια της, φόρεσε τὸ κατέλλο της, πλησίασε στὴν πόρτα κι' ἀφουγκράστηκε. Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Ἡ μητέρα της μὲ τὴ μικρὴ καμαριέρα βρισκόντουσαν στὴν κάμαρη τοῦ Λαμπίρη.

Ἡ Ρόζα ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα, βγῆκε στὸ διάδρομο, κατέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες καὶ βγῆκε στὴν αὐλή. Δὲν τὴν εἶχε καταλάβει κανείς. Ἡ μαγείρισσα ἦταν ἀπασχολημένη στὴν κουζίνα.

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη πειὰ καιρό. Τὸ σχέδιό της, ποὺ τὸ συνέλαβε μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἦταν νὰ τρέξη κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

Βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ βαδίζη βιαστικά, χωρὶς νὰ τολμάη νὰ κυττάξη γύρω της.

Τῆς φαινόταν πὼς σὲ κάθε της βῆμα θ' ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της, θἄνοιωθε τὸ χέρι του νὰ τὴν ἁρπάζη ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ νὰ τὴ γυρίζη πίσω.

Δὲν εἶχε πάρει τίποτε μαζύ της. Δὲν εἶχε οὔτε τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ ν' ἀνέβη σ' ἕνα ἁμάξι... Μὰ ἦταν ἀποφασισμένη, μ' ὅλη της τὴν ἐξάντλησι, νὰ φτάση τὸ γρηγορώτερο στὸ σπίτι τοῦ καλοῦ της.

Δὲν εἶχε ὅμως κάμει ἑκατὸ βήματα κ' αἰσθάνθηκε τὰ πόδια της νὰ τρέμουν...

Ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν, κινδύνευε νὰ σωριαστῆ καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Ἂν τῆς συνέβαινε αὐτό, ἦταν χαμένη. Θὰ ξευτελιζόταν, θὰ τὴν ξαναγύριζαν στὸ σπίτι.

Ἔστριψε τότε δεξιὰ καὶ βαδίζοντας ἀργα-ἀργὰ γιὰ νὰ μὴν κουράζεται, βγῆκε στὸ Ζάππειο.

Κάθησε σ' ἕνα παγκάκι, ὥσπου νὰ συνέλθη, κ' ἔπειτα, ὅταν ἡ ζάλη τῆς πέρασε, σηκώθηκε μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ περάση ἀπὸ κάποια φίλη της, πρὶν πάη στὸ δωμάτιο τοῦ Γαλάζη.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ σωστὸ ἄλλωστε. Στὸ σπίτι θὰ καταλάβαιναν ἀμέσως ὅτι ἔφυγε. Κι' ὁ ἀδερφός της θἄτρεχε, φυσικά, στὸ σπίτι τοῦ ζωγράφου. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴ βρῆ ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν πάρη πάλι στὸ σπίτι. Τὸ καλύτερο ἦταν νὰ ἐνεργήση μὲ φρονιμάδα καὶ πονηρία μαζύ.

Θὰ πήγαινε στῆς φίλης της κι' ἀπὸ κεῖ θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν Ἀνδρέα. Ἔτσι θὰ κατάφευγαν καὶ θὰ κρυβόντουσαν κάπου, ποὺ νὰ μὴν μπορῆ νὰ τοὺς βρῆ ὁ πατέρας της.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἡσύχασε λίγο τὸ χτυποκάρδι της. Τῆς ἔδωσε καινούργια δύναμι καὶ σὲ λίγο ἀνηφόριζε στὴ λεωφόρο Κηφισσιᾶς. Ἡ φίλη της κατοικοῦσε πίσω ἀπὸ τ' ἀνάκτορα. Ἡ Ρόζα βάδιζε στὸ δρόμο ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, μὴ κυττάζοντας οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερά. Φοβόταν μήπως τὴν δῆ κανείς, μήπως τὴ γνωρίσουν στὸ χάλι ποὺ βρισκότανε. Ἦταν πρόχειρα ντυμένη, ἀχτένιστη καὶ χλωμὴ σὰν νἄχε σηκωθῆ ἀπὸ βαρειὰ ἀρρώστεια. Στὸ μέτωπό της φάνταζε τὸ χτύπημα ποὖχε πάθει πέφτοντας τὸ προηγούμενο βράδυ σπίτι της.

Τί θἄλεγαν ἂν τὴν ἔβλεπαν ἔτσι ;

Εὐτυχῶς, ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς φίλης της, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανείς.

Ἡ φίλη αὐτὴ τῆς Ρόζας ἤξερε ὅλη τὴν ἐρωτική της περιπέτεια. Ἦσαν παληὲς συμμαθήτριες, ἀγαπιόντουσαν σὰν ἀδελφές, ἔλεγαν τὰ μυστικά τους ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, δὲν εἶχαν τίποτε κρυφὸ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, μαζὺ ἔκαναν πάντα μακρυνοὺς περιπάτους, μαζὺ παραθέριζαν τὸ καλοκαῖρι.. .

Ἡ Ρόζα χτύπησε ἀπότομα, νευρικὰ τὴν πόρτα καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο ἄκουσε ἕνα παράθυρο ν' ἀνοίγη πάνω στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἦταν ἡ καμαριέρα. Πρόβαλε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε νὰ δῆ ποιὸς εἶνε. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐγνώρισε τὴ Ρόζα. Τὴν κύτταξε ἀρκετὰ δευτερόλεπτα σαστισμένη. Ἄξαφνα ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ καὶ μπῆκε γρήγορα μέσα...

Ἡ Ρόζα κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ καὶ χαμογέλασε πικρὰ καὶ λυπημένα. Εἶχε ἀλλάξει λοιπὸν τόσο μέσα σὲ λίγες ὧρες ;...

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα κι' ἀκούστηκε ἄξαφνα στὴ σκάλα κάποιος νὰ κατεβαίνη γρήγορα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ φίλη τῆς Ρόζας. Μὰ κι' αὐτὴ στάθηκε σαστισμένη ὅταν ἀντίκρισε τὴ Ρόζα.

— Ρόζα... Ρόζα !... Μικρούλα μου !... Πῶς εἶσαι ἔτσι ;... Τί σοῦ συμβαίνει ; Θεέ μου !... Ἔλα γρήγορα μέσα...

Τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν παρέσυρε μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, μ' ἀγάτη, μὲ συμπόνια...

Ἡ Ρόζα εἶχε συγκινηθῆ ἐπίσης. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Τὰ πόδια της λύγιζαν. Κάθησε στὴ σκάλα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

Ἡ φίλη της τἄχε χαμένα. Γονάτισε πλάϊ της, τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τῆς χαϊδεύη τὰ μαλλιά.

— Ρόζα, Θεέ μου, πές μου τί ἔχεις, τί σοῦ συμβαίνει ; Πάψε νὰ κλαῖς, Ρόζα... Μὰ τί σοῦ συμβαίνει λοιπόν ; Ἡσύχασε μικρούλα μου. Ἄνοιξέ μου τὴν καρδιά σου, ὅπως πάντα. Δὲν εἶσαι ἡ ἀδελφούλα μου ;

Ἡ Ρόζα σήκωσε τὸ κεφάλι της, πῆρε τὸ χέρι τῆς φίλης της, τὸσφιξε ἀνάμεσα στὰ δικά της ποὔτρεμαν καὶ τῆς εἶπε :

— Εἶμαι δυστυχισμένη !.. Θἄθελα νἀ πεθάνω... νὰ πεθάνω !...

Ἡ σκέψις τῆς φίλης της πῆγε ἀμέσως στὸν ἀγατημένο τῆς Ρόζας. Ἤξερε πόσο τρελλὰ, πόσο παράφορα τὸν ἀγαποῦσε ἡ φιλενάδα της. Μήπως ἦταν αὐτὸς ἡ αἰτία τῆς ἀπελπισίας τῆς Ρόζας ;

(Ἀκολουθεῖ)

Χίλιες σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό της καὶ τὴ ζάλιζαν...